

naar der var Spørgsmaal om en ny Udgave, en ny Offentliggørelse paa samme Maade, kunde enhver af Medarbejderne eller Samarbejderne gøre Krav paa dette, saaledes at altsaa Kunstneren, der havde illustreret Værket, kunde gøre Krav paa, at en ny Offentliggørelse skulde kunne finde Sted, uden at han behøvede Samtykke dertil fra Tekstforfatteren. Det er forekommet de andre Udvalgsmedlemmer, at det var for meget, idet der ikke er en saa inderlig Forbindelse mellem de to Sider af Værket, Teksten og Illustrationerne, som der er mellem Tekst og Musik, hvor det ene ikke kan frembringe det fulde æstetiske Indtryk, uden det andet er med, hvormod Teksten i et illustreret Værk jo fortræffelig kan have sin Betydning uden Illustrationerne, og ofte ogsaa Illustrationerne uden Teksten.

I det andet Kapitel er der, saa vidt jeg erindrer, i Hovedsagen kun foretaget redaktionelle Ændringer, som ikke trænge til en yderligere Forklaring end den, der ligger i selve Fremsettelsen af Ændringsforslagene; kun er der en Paragraf, ved hvilken disse Rettelser ere blevne noget mere reelle og noget mere omfattende end ellers de fleste af de andre. Det er nemlig § 10, hvor der er Spørgsmaal om Forholdet mellem en Forfatter til dramatisk Værk — for nu at tage det som Hovedtilfælde — der har overdraget en Eneret til Opførelsen til en anden, men hvor denne anden lader det ligge. Der have vi jo den gældende Retsbestemmelse, at lader han det ligge i 5 Aar uden at opføre det, har Forfatteren til Trods for, at Overdragelsen gik ud paa at give den paagældende Eneret, Ret til at lade det opføre ved andre. Den i Reglen kun personlige Interesse, han har i at se sit Værk opført, har man gjort denne Indrømmelse, og den er i Princippet fastholdt i Forslaget, men idet disse 5 Aar ikke hidtil ere blevne betragtede som præceptive, naaedes ikke fuldt Djemedet, og i Modsætning til dette maa Hovedreglen blive i Løben, at denne Ret for Forfatteren til at opføre det Værk, som vedkommende, hvem det er overdraget, lader ligge ikke kan frastrives. Men saa antoges det for rigtigt i Forslaget at træve nogle yderligere Bestemmelser, hvorved det dog blev muligt for den, hvem Eneretten var overdraget at raade Bod paa sin tidligere Passivitet, saa at der blev et Mellemværende der, hvor det gjaldt om at trække en nogenlunde ligelig Grænse mellem Forfatterens Interesse og dens Interesse, som havde faaet Eneretten overdraget. Det er nu forekommet os, at den Maade, hvorpaa Forslaget havde løst denne Opgave, var bleven noget

vel forviklet, noget vanskelig at trænge ind i og noget vanskelig at udføre for de paagældende, der i Henhold til Bestemmelsen skulde vide, hvad de have at gøre for at bringe paa den ene Side Eneretten til at opføre og paa den anden Side bevare Eneretten, og det er forekommet os, at det var muligt at komme til en noget lettere Regel, hvorved det samme opnaaedes, som er Djemedet, men som altsaa frembød Lettelse i Henhold til Anvisningen af den Maade, hvorpaa de paagældende havde at gaa frem for at beskytte, bevare og værne om de Rettigheder, de hver paa sin Side havde lige overfor hinanden. Det er en Tanke, der har fundet Udtryk i Ændringsforslaget Nr. 10, hvor vel Reglen er bleven ligesaa udførlig, kan man sige, men som vi mene lettere at forstå og lettere at anvende.

I næste Kapitel, som handler om Krænkelse af Forfatterretten og Ansvarer derfor, er ikke væsentlige Forandringer. Hvad vi i den Henseende have foreslaaet, er mere redaktionelt, har det Djemed at stille det klart, hvad der er Meningen.

Det er først i 4de Kapitel, at der af Udvalget er foreslaaet en Ændring af en større Betydning i reel Henseende. Der er nemlig under Nr. 18 stillet Ændringsforslag til § 24 om, at Eneretten til Oplæsning uden dramatisk Udtyr bortfalder, naar 5 Aar ere forløbne — saaledes hedder det i Forslaget — efter Udløbet af det Aar, i hvilket Værket først udkom. Udvalget har foreslaaet de 5 Aar indskrænkede til 3 Aar. Det maa vel erindres, at det er en helt ny Regel, at Forfatterens Eneret omfatter ogsaa Eneret til Oplæsning uden dramatisk Udtyr, og idet vi fuldt erkende, at det er rimeligt, billigt og naturligt at lægge ogsaa dette Indhold ind i Forfatterens Eneret til Offentliggørelse, have vi paa den anden Side ikke mistendt, hvad ogsaa Forslaget jo anerkender, at det medfører en vis Ulempe for Publikum, og derfor har jo Forslaget begrænset det paa en saa særegen Maade, som her er Tilfældet, nemlig til 5 Aar. Men i samme Tankegang have vi ment det rigtigt at foreslaa disse 5 Aar nedsatte til 3 Aar, idet alt hvad Forfatteren med Rimelighed og Billighed kan vente som Udbytte af den Side, som ved Offentliggørelsen ved Oplæsning kan naas, rimeligvis vil være naaet i Løbet af 3 Aar, og at man derfor ikke bør forlænge den Ulempe for Publikum, som ligger heri.

Jeg skulde for ørigt med Henhyn til det foregaaende Kapitel, hvis jeg et Øjeblik maa gaa tilbage dertil, henlede Opmærksomheden paa en Udtalelse, som findes i Betænkningen, og som har Henhyn til nogle Betragtninger, som kom frem ved 1ste Behandling. Det ved-